

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2016. május 25. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í t é l e t e t :

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt **I.r. vádlott** és társa ellen indult büntetőügyben a Veszprémi Törvényszék 2015. december 9. napján kihirdetett 10.B.838/2014/23. számú ítéletét **I.r. vádlott** vonatkozásában megváltoztatja azzal, hogy

- az **I.r. vádlottal** szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamát 2 (kettő) évre enyhíti;
- a szabadságvesztés büntetés végrehajtását 5 (öt) évi próbaidőre felfüggeszti;
- a szabadságvesztés büntetés esetleges végrehajtása esetén az I.r. vádlott legkorábban a büntetés 2/3 részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra;
- mellőzi a közügyektől eltiltásra vonatkozó rendelkezést.

Egyebekben helybenhagyja az elsőfokú bíróság ítéletét.

I n d o k o l á s :

Az első fokú bíróság két terhelt, **I.r.** és **II.r. vádlott** büntetőjogi felelősségéről rendelkezett. Az ügydöntő határozat **II.r. vádlott** vonatkozásában első fokon jogerőre emelkedett, így nem képezi a másodfokú felülbírálat tárgyát.

A Veszprémi Törvényszék 2015. december 9. napján kelt 10.B.838/2014/23. számú ítéletében **I.r. vádlott** bűnösségét testi sértés büntetében (Btk. 164. § (1), (8) bekezdés I. fordulat) állapította meg. Ezért az I.r. vádlottat 3 év börtönbüntetésre és mellékbüntetésül 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Határozott a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, rendelkezett a bűnjelek jogi sorsáról, és kötelezte az

I.r. vádlottat az őt külön, illetve terhelt-társával egyetemlegesen terhelő bűnügyi költség viseléséről.

Az első fokú bíróság ítélete ellen az ügyész **I.r. vádlott** terhére hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása végett, míg **I.r. vádlott** fellebbezése irányának megjelölése nélkül, védője elsősorban eltérő, enyhébb minősítés - vétségi alakzat - megállapítása miatt, és enyhítés, felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.58/2016/1-2. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a védelmi fellebbezéseket alaptalannak találta. Álláspontja szerint az első fokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta, és megalapozott tényállást állapított meg, amelyet azonban annyiban szükséges helyesbíteni, hogy a történeti tényállásból mellőzendő a 4. oldal utolsó, 5. oldal 1. bekezdésében írt rész, hogy mi köztudomású az ittas ember védekezési képessége, mozgáskoordinációja tekintetében, mivel annak a jogi indokolásban van a helye. Kiegészítendő a tényállás a két terhelt, illetve **1. tanú** és **2. tanú** vallomásai alapján azzal, hogy **2. tanú** a további tettelegesség megakadályozása végett még pofon is ütötte az I.r. vádlottat. Rámutatott arra, hogy az első fokú bíróság relatív eljárási szabálysértést vétett azáltal, hogy a tanács elnökének személyében bekövetkezett változást követően a tárgyalást csak a vádirat és a tárgyalási jegyzőkönyv ismertetésével ismételte meg és nem tette a tárgyalás anyagává valamennyi korábban ismertetett bizonyítékot, másrészt az I.r. vádlott bűnösségére okszerűen vont következtetés mellett az indokolási kötelezettségének nem teljes mértékben tett eleget. Ekörben **1. tanú**, **3. tanú**, **2. tanú** tanúk vallomásának tartalmával az ítélet indokolása kiegészítendő. Álláspontja szerint a cselekmény minősítése törvényes. Rámutatott, hogy a vádlott ittas állapotban még a nálánál is ittasabb és idősebb személyt kitartóan bántalmazta, először másodmagával, majd egy közbeavatkozó tanú és a vádlott társa közbelépése ellenére addig, amíg a sértett eszméletlenül a földre nem került. Véleménye szerint a büntetési tétel alsó határához közel eső börtönbüntetés és az azzal egyező tartalmú mellékbüntetés enyhe, illetve nem értett egyet az első fokú bíróság azon rendelkezésével, hogy az I.r. vádlott a büntetés fele részének kitöltését követően feltételes szabadságra bocsátható.

Összességében indítványozta, hogy az ítélet tábla az első fokú ítéletet változtassa meg, **I.r. vádlottal** szemben kiszabott fő és mellékbüntetés mértékét emelje fel, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a kiszabott szabadságvesztés büntetés 2/3-ad részének kitöltését követő napban állapítsa meg. Egyebekben helybenhagyási indítványt tett a tényállás korrigálását és az indokolás kiegészítését követően.

Az ítélet tábla nyilvános ülésén a fellebbviteli főügyészség képviselője az átirattal egyezően terjesztette elő indítványát. Előadta, hogy az indokolás mennyiben egészítendő ki az első fokon felvett személyi bizonyítás anyagára tekintettel, illetve

rámutatott arra, hogy a büntetés kiszabási tényezők is korrekcióra szorulnak, amelyekre tekintettel a büntetés súlyosítása és a feltételes szabadságra bocsátásról szóló rendelkezés megváltoztatása szükséges.

A védő perbeszédében a megállapított tényállás és a minősítés tekintetében nem támasztott kifogást, azonban nem értett egyet a vádhatóság súlyosításra irányuló indítványával. Számos - véleménye szerint megállapítható - enyhítő körülményre mutatott rá, amelyek a közel 3 éve elkövetett cselekmény miatt kiszabott joghátrány mérséklésére okot adhatnak. Hivatkozott az időmúlásra, a sértetti közrehatásra, az elkövetés körülményeire, előzményeire, a vádlott által utólag tanúsított magatartására. Védence pozitív életvitelét hangsúlyozta, aki fiatal felnőtt, ezen eset kivételével nem került összeütközésbe a törvénnyel. Dolgozik, édesanyját támogatja anyagilag, és családot szeretne alapítani. Közreműködött a hatóságokkal, beismerő vallomást tett, megbánta tettét, és bocsánatot kért a sértettől. Az általa említettekre figyelemmel olyan méltányos tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabását kérte, amelynek végrehajtása próbaidőre felfüggeszthető.

I.r. vádlott az utolsó szó jogán megbánásának és sajnálatának adott hangot, egyben csatlakozott a védője által előadottakhoz.

A bejelentett fellebbezésekre tekintettel az első fokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság a Be. 349.§ (1) bekezdése szerint a jogorvoslattal érintett **I.r. vádlott** vonatkozásában a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes körűen felülbírált.

Megállapította, hogy az első fokú bíróság követett el eljárási szabálysértéseket, de azok nem voltak olyan súlyúak, amelyek az ügy érdemi felülbírálatát gátolták volna, ahogy erre helyesen a fellebbviteli főügyészség rámutatott.

Az első fokú bíróság először 2015. április 29. napján tartott tárgyalást (10. számú jegyzőkönyv), amikor kihallgatta a terhelteket, sértettet, tanúkat és meghallgatta az igazságügyi orvos szakértőt. A tárgyalás a szakértői vélemény kiegészítése végett elnapolásra került.

Ezt követően az ügy átszignálása miatt tanácsváltás történt. A 2015. december 9-i tárgyaláson - 23. számú jegyzőkönyv - a jegyzőkönyv tanúsága szerint a Be. 287.§ (4) bekezdése alapján a tárgyalás korábbi anyagának ismertetésével ismételte meg az eljárást. A jegyzőkönyv tartalma szerint a tanács elnöke a vádiratot és a 10. sorszámú jegyzőkönyvet ismertette. Ez került rögzítésre a jegyzőkönyvezés során - amelyre hivatkozott is a fellebbviteli főügyészség -, viszont abból egyértelműen nem derül ki, hogy az előző tárgyalás anyagát ismertette-e a bíróság, vagy csak a korábbi jegyzőkönyvet. Az kétségtelen tény, hogy amennyiben csak a 10. sorszámú

jegyzőkönyvet ismertette, az relatív eljárási szabálysértés, azonban az ügy érdemi elbírálására nincs kihatással. Különös tekintettel arra, hogy az iratismertetés keretében az első fokú bíróság a tárgyalás anyagává tette a szükséges iratokat, a sértettel kapcsolatos orvosi dokumentumokat, szakértői véleményt és annak kiegészítését, illetve az egyéb releváns iratokat. Ekként az iratismertetés, a bizonyítás anyagának a tárgyalás részévé tétele teljes körűen megtörtént, amelynek részét képezte a másik tanács előtt az előző tárgyaláson felvett bizonyítás. Az ítéletábra álláspontja szerint a relatív eljárási szabálysértés - tekintettel arra, hogy az ismertetés során a tárgyalás anyagává tette a bíróság a korábban felvett bizonyítás anyagát - az ügy megítélésére nincsen kihatással.

Az ítéletábra megállapította, hogy a bizonyítási eljárás során a tényállás megállapításához szükséges személyi, szakértői, okirati és egyéb bizonyítékokat felvette a törvényszék eljáró tanácsa, és a szükséges mértékben indokát adta annak, hogy mely bizonyítékok alapján állapította meg a tényállást.

Az indokolási kötelezettség teljesítése tekintetében szintén helytállóan mutatott rá a fellebbviteli főügyészség, hogy a Be. 373.§ (1) bekezdés III/a./ pontjába ütköző abszolút, vagy a Be. 375.§ (1) bekezdés szerinti relatív eljárási szabálysértés nem valósult meg, a másodfokú eljárásban orvosolhatóak a kifogások.

I.r. vádlott az első nyomozati vallomásában (nyom. iratok 258. oldal) elismerte, hogy jobb kézzel ököllel egy alkalommal a fején megütötte **sértettet**, aki elesett, és folyt a fejéből a vér.

Ezzel egyező volt **II.r. vádlott** első nyomozati vallomása is (nyom. iratok 282. oldal), amikor elmondta, hogy **I.r. vádlott** megütötte vagy ellökte a sértettet, aki beverhette a fejét, mert vérzett.

Az I.r. vádlott védőjének jelenlétében tette meg a vallomását, ezért fel sem merülhet a nyomozóhatóság vagy bárki részéről a befolyásolás lehetősége. A későbbi vallomásaiban már következetesen tagadta **I.r. vádlott**, hogy bántalmazta volna a sértettet.

Az első fokú bíróság kihallgatta **1. tanút** tanúként, aki a tárgyaláson (10. sorszámu jegyzőkönyv) elmondta a közvetlenül általa észlelteket. Beszámolt arról, hogy a terheltek letették az italukat az asztalra, amit **sértett** kiborított, mert tántorgott. A vádlottak odaszóltak a sértettnek, hogy „jössz nekünk egy itallal, te köcsög”. A szóváltást tettelegesség követte. Először **sértett** verte ki **I.r. vádlott** szájából a cigarettát, ezután a vádlottak, **I.r.** és **II.r. vádlott** mindketten rátámadtak a sértettre, és belökték az ablakhoz. Megerősítette, hogy **I.r. vádlott** ütött a sértett felé, azt nem tudja, hogy hányszor. Ismertetésre került a nyomozás során tett vallomásának egy része, amelyet fenntartott. Ebben rögzítésre került, hogy miután a sértett felállt, megütötte **I.r. vádlott**, próbálta magát védeni **sértett**, de nem sok esélye volt, hiszen beverte a fejét, meg részeg is volt. Ezeket következetesen adta elő **1. tanú**. Elmondása

szerint az ellökést követően felállt a sértett, és megpróbált védekezni. Ekkor jött ki **2. tanú**, aki II.r. terhelttel együtt próbálta visszatartani **I.r. vádlottat**. Elmondta azt is **1. tanú**, hogy 2. tanú adott egy pofont az I.r. vádlottnak, aki ezután átnyúlt 2. tanú keze alatt, és rántott egyet a sértetten, aki ettől elesett. **1. tanú** a vallomásait mindvégig fenntartva, megjegyezte, hogy szemben ült az eseményekkel, mindent látott, és igazából ő volt az, aki nem fogyasztott alkoholt. **1. tanú** nyilatkozatát **I.r. vádlottal** szemben foganatosított szembesítése során is fenntartotta.

Az ítéletábra megítélése szerint helyesen döntött az első fokú bíróság, amikor a fent említett szemtanú vallomását vette alapul a tényállás megállapításakor.

Ezzel egyezően nyilatkozott **2. tanú** is, aki elmondta, hogy egy puffanást hallott, szóltak neki a balhéről, ekkor ment ki és látta, hogy a sértett már felállt, feltett kézzel. A tanú kettőjük közé állt, próbálta az I.r. vádlottat visszatartani, eközben nem láthatta a sértettet, mert neki háttal állt. Pofon ütötte **I.r. vádlottat**, azért, hogy ne bántalmazza tovább a sértettet, és a botrányos viselkedésével felhagyjon.

2. tanú vallomása szerint azért ütötte pofon **I.r. vádlottat**, mert a sértett elesett. Ezzel ellentétesen vallott **1. tanú**, aki azt mondta, hogy előbb volt a pofon, utána rántotta le **I.r. vádlott sértettet**, amit határozottan állított. Erre nézve szembesítést is lefolytatott az első fokú bíróság, melynek során **1. tanú** következetesen fenntartotta a vallomását a történetek sorrendjét tekintve. **2. tanú** azt vallotta, hogy úgy is lehetett ahogy **1. tanú** mondja, tehát ekörben a szembesítés eredményre vezetett.

3. tanú vallomása, akire szintén hivatkozott az első fokú bíróság, azt tartalmazta, hogy **sértett** szépen mondta a vádlottaknak, hogy az az ő asztaluk, mire ők azt válaszolták, hogy egy dagadt állat neki ne parancsolgasson. Ezt követte a dulakodás, lökdösődés a vádlottak és a sértett között.

Ez a vallomás szemben áll **1. tanú** vallomásával, aki máshogy mondta el az eseményeket, illetve azt állította, hogy az hangzott el, hogy „jössz egy itallal köcsög”. Ellentmondás tapasztalható tehát a két tanú vallomásában, de az első fokú bíróság helyesen **1. tanú** vallomását fogadta el - ahogy arra már utalt az ítéletábra -, hiszen **3. tanú** maga mondta, hogy ő nem látta végig az eseményeket csak oda-oda nézett. Miután **1. tanú** következtessen állította, hogy végig látta a cselekménysort, helyes volt az ő tanúvallomásának az elfogadása és a tényállás alapjául tétele. Azt **3. tanú** is megerősítette, hogy az asztalt meglökte **sértett**, a pohár leesett és ezután fordult oda a hangoskodásra. Az előzményeket ahogy vallomásában is rögzítésre került, nem pontosan figyelte meg, szemben **1. tanúval**. Azt is hallotta **3. tanú**, hogy **I.r. vádlott** fellökte a sértettet, az ő elmondása szerint két kézzel szemből mellkasánál. Ez is ellentétben áll **1. tanú** vallomásával, aki azt állította, hogy átnyúlt **2. tanú** mellett az I.r. vádlott és úgy rántotta le a sértettet a karjánál fogva. Ekörben helyes az első fokú

bíróság azon mérlegelése, hogy **1. tanú** vallomása fogadható el, hiszen **2. tanú** maga mondta el, hogy ekkor már kettőjük, az I.r. vádlott és a sértett között állt, háttal a sértettnek. Nem lehetett volna olyan módon földre lökni **sértettet**, hogy szemből két kézzel mellkason taszítja őt az I.r. vádlott, mivel köztük állt **2. tanú**. Ebből a szempontból is helytálló az első fokú bíróság érvelése, hogy **1. tanú** vallomásából lehet kiindulni, hiszen a sértett elesésének meggyőző indokát adta. Konkrétan ő látta, ahogy átnyúlt **2. tanú** mellett a vádlott és úgy rántotta le a sértettet. Ezért ekörben a 3. tanú és **1. tanú** vallomása közötti ellentmondás is akként oldható fel, hogy **1. tanú** vallomása az, amelyre minden tekintetben tényállást lehet alapozni.

Sértett is elismerte, hogy a cigit kiverte **I.r. vádlott** szájából, ami szintén alátámasztja **1. tanú** vallomását.

Dr. Rimmel Eszter szakértőt meghallgatta az első fokú bíróság. Az ítéletben rögzítésre került, hogy a szakértői megállapítások is a tényállás alapját képezik. Viszont nem fejtette ki, hogy mit állapított meg, miről nyilatkozott a szakértő. Rámutat az ítélet tábla, hogy a szakértő a tárgyaláson is elmondta, hogy a koponyaűri sérülés miatt alakult ki életveszélyes állapot a sértettnél. Két mechanizmus volt leírható, az egyik, hogy üvegnek esett a sértett, a másik, amikor a járólapba beverte a fejét. A sérüléseknek a szilárd talajhoz való ütközés feleltethető meg, a történetekből illetőleg a sérülésekből az állapítható meg, hogy a koponyának a szilárd burkolathoz való csapódása okozta az életveszélyes állapotot eredményező sérülést. A szakértő megállapítása a tényállásban szerepel, azonban a szakértői meghallgatás eredményére szintén csak rövid utalás olvasható a bizonyítékok értékelése körében.

Dr. Rimmel Eszter szakértő a bírósági iratok közt 11. sorszám alatt becsatolt kiegészítő szakértői véleményében rámutatott, hogy nem bizonyítható, hogy a sértett szaglását érintő probléma összefüggésben van-e a cselekménnyel, mivel nem ismert a megelőző statusa, ezért ez tényként nem fogadható el.

Mindezekre figyelemmel az állapítható meg, hogy az első fokú bíróság indokolási kötelezettségének a legszükségesebb mértékig tett csupán eleget, ezért volt szükség a bizonyítékok értékelésének fenti kiegészítésére a felvett bizonyítás anyagára tekintettel, illetve annak megfelelően.

Az első fokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, azt a Be. 352. § (1) bekezdés a.) pontja alapján az iratok tartalmára figyelemmel annyiban pontosítja a másodfokú bíróság, hogy a történeti tényállásban (4. oldal 2. bekezdés) rögzítendő, hogy 2. tanú a sértett és **I.r. vádlott** közé állt, pofon vágta **I.r. vádlottat**, ezt követően rántotta le az I.r. vádlott **sértettet**.

A 4. oldal utolsó előtti bekezdéséből mellőzi a másodfokú bíróság a „jelenleg elmondása szerint fennálló” szövegrész, mivel úgy helyes a tényállásban a mondat, hogy a sértettnél a szaglászavar ténye és annak traumás eredete nem bizonyítható, így a bántalmazással való kapcsolata sem igazolható. Hiszen a sértett elmondása, az ő véleménye nem lehet tényállási elem, az indokolás részét képezi.

Ugyanakkor egyetértett az ítéletábrá a fellebbviteli főügyészszéggel abban a körben, hogy a 4. oldal utolsó bekezdése és az 5. oldal első két sora mellőzendő a tényállásból, az a jogi indokolás részébe tartozik az ítéletnek.

A fentiek szerint történt kiegészítéssel illetve helyesbítéssel a tényállás már minden szempontból megalapozott, mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Helyesen vont le az első fokú bíróság **I.r. vádlott** bűnösségére következtetést és helytállóan minősítette az általa elkövetett bűncselekményt is.

A büntetés kiszabása körében irányadó súlyosító és enyhítő körülményeket is nagyrészt helyesen tárta fel az első fokú bíróság. Az ítéletábrá álláspontja szerint viszont további enyhítő körülményként állapítható meg az I.r. vádlott javára a sértetti megbocsátás. A nyomozás során már azt nyilatkozta **sértett**, hogy nem haragszik, a tárgyaláson amikor bocsánatot kért tőle az I.r. vádlott több alkalommal, akkor ugyan felrőtta az I.r. vádlottnak, hogy miért nem látogatta meg őt hamarabb, és miért nem kereste meg, ha bocsánatot akart kérni, de végül is úgy nyilatkozott, hogy megbocsát a vádlottnak. A sértetti közrehatást az első fokú bíróság is enyhítő körülményként értékelte. Ekörben is helytállóan hivatkozott a védő arra, hogy valóban a sértett ütötte ki az I.r. vádlott szájából a cigarettát, tehát az említett sértetti közrehatás megállapítható. Az ügyészszé is rögzítette, hogy eshetőleges szándéka állapítható meg az I.r. vádlottnak az eredmény tekintetében, ezt szintén enyhítő körülményként kell figyelembe venni a büntetés kiszabása során. Az ügyész hivatkozással szemben az ítéletábrá **I.r. vádlott** pozitív életvezetését, azt, hogy azóta is folyamatosan dolgozik enyhítő körülményként értékelte, fiatal felnőtt kora ellenére. Az ítéletábrá által a fentiekben kiemeltek nyomatékosan erősítik az enyhítő körülmények súlyát. Ugyanakkor az ügyész által hivatkozott súlyosító körülmény az elkövetési módra, arra hogy több alkalommal ököllel megütötte a sértettet, majd megrántotta a sértettet, amitől elesett, ez annyiból nem vehető figyelembe súlyosító körülményként, hogy az öklütés még az életveszélyes sérülést okozó elesés bekövetkezése előtt történt. Ez a bizonyítékok értékelése kapcsán **1. tanú** vallomásából egyértelműen következik. Miután **2. tanú** az I.r. vádlott és a sértett közé állt, azután - a tanú vallomása szerint - öklütés már nem történt. Egyértelmű, hogy a lerántás következtében esett hanyatt **sértett** és ütötte be a fejét a járólapba. Ugyanakkor enyhítő körülményként nem értékelhető, amire a védő hivatkozott, hogy a burkolat nem volt egyenletes, szintbeli

különbség volt a járólapok között. Ha egyenletes burkolat - beton vagy járólapozott felület - van a teraszon, akkor is ugyanúgy beverhette volna a sértett a fejét. Az kétségtelen tény, hogy hosszú idő nem telt el a bűncselekmény elkövetés óta, ennek ellenére az időmúlás is enyhítőleg hat a másodfokú elbírálás során.

Mindezekre tekintettel az ítélőtábla úgy találta, hogy a büntetés tétel minimumában - 2 év - meghatározott szabadságvesztés büntetés kellően szolgálja a büntetési célokat és a vádlott személyében lévő társdalomra veszélyességgel, valamint a cselekmény tárgyi súlyával is arányban áll. Ezért az első fokú bíróság által kiszabott börtönbüntetést enyhítette, elsődlegesen a speciális prevenciót előtérbe helyezve.

Alaposan megvizsgálta az ítélőtábla, hogy - figyelemmel a védő által előadottakra is - szükséges-e a büntetés végrehajtása, tekintettel **I.r. vádlott** büntetlen előéletére, a már említett pozitív életvitelére, a munkáltatója által írt jellemzésére, összességében tehát a személyi körülményeire. Az ítélőtábla megítélése szerint - osztva a védelmi hivatkozásban foglaltakat -, a büntetés célja a szabadságvesztés büntetés végrehajtása nélkül is elérhető, ezért annak végrehajtását próbaidőre felfüggesztette, a próbaidő tartamát azonban a lehetséges leghosszabb időtartamban határozta meg (Btk. 85.§ (1), (2) bekezdés), figyelemmel a cselekmény tárgyi súlyára.

Az ügyészi hivatkozás megalapozott volt a feltételes szabadságra bocsátás vonatkozásában, különös méltánylást érdemlő okot nem talált az ítélőtábla sem, ezért a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját - az esetleges végrehajtás esetére - az általános szabályoknak megfelelően a Btk. 38.§ (2) bekezdés a./ pontja alapján határozta meg.

Felfüggesztett szabadságvesztés alkalmazása esetén közügyektől eltiltás mellékbüntetés nem alkalmazható, ezért azt mellőzte a másodfokú bíróság.

A fentiekre tekintettel a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta az első fokú bíróság ítéletét az ítélőtábla a rendelkező részben írtak szerint, míg egyebekben a Be. 371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Győr, 2016. május 25. napján

Dr. Széplaki László sk.
a tanács elnöke

Dr. Csák Csilla sk.
a tanács tagja, előadó

Dr. Németh Balázs sk.
a tanács tagja

Z á r a d é k:

Ez az ítélet és ezáltal a Veszprémi Törvényszék 2015. december 9. napján kelt 10.B.838/2014/23. számú ítélete **I.r. vádlott** vonatkozásában meg nem változott részében jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajtható.

Győr, 2016. május 25. napján

. Széplaki László sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Kiadó: